

RICHARD OSMAN

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ Η ΛΕΣΧΗ ΦΟΝΩΝ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

Ο άνδρας
που
πέθανε
ΔΥΟ
ΦΟΡΕΣ

Μετάφραση:
Αύγουστος Κορτώ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο άνδρας που πέθανε δύο φορές**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Man Who Died Twice
Από τις Εκδόσεις Penguin Random House UK, Λονδίνο, 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Richard Osman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Χρίστος Κυθρεώτης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Richard Bravery/Penguin Random House UK
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Richard Osman, 2021
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2022, 12.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4306-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4307-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

RICHARD OSMAN

Ο άνδρας
που
πέθανε ΔΥΟ
ΦΟΡΕΣ

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

*Στη Ρούμπι και τον Σόνι – είμαι τόσο περήφανος
και τόσο τυχερός που είμαι μπαμπάς σας.*

Η Σίλβια Φιντς αναρωτιέται πόσο ακόμα μπορεί ν' αντέξει.

Το 'να πόδι μετά το άλλο, με τα σουέτ παπούτσια της να σκουραίνουν στους νερόλακκους του φθινοπώρου.

Ο θάνατος ίπταται πάνωθ' της σαν λεπτό πέπλο ομίχλης. Πιάνεται στα μαλλιά και στα ρούχα της. Σίγουρα όλος ο κόσμος που προσπερνάει τον βλέπει, έτσι δεν είναι;

Θα απαλλαγεί ποτέ από δαύτον; Η Σίλβια ελπίζει πως ναι, κι επίσης ελπίζει πως όχι.

Πότε ήταν η τελευταία φορά που κάτι στ' αλήθεια καλό συνέβη; Κάτι που να της έδωσε μια στάλα ελπίδα;

Καθώς η Σίλβια πληκτρολογεί τον κωδικό της πόρτας, ο ήλιος διαπερνά τα σύννεφα.

Και μπαίνει.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Οι φίλοι σου σίγουρα θα 'ρθουν να σε δουν

Την επόμενη Πέμπτη...

«Μιλούσα με μια γυναίκα στο Κτίριο Ράσκιν, και μου είπε ότι έκανε δίαιτα», λέει η Τζόις, τελειώνοντας το κρασί στο ποτήρι της. «Είναι ογδόντα δύο ετών!»

«Το πι σε παχαίνει», λέει ο Ρον. «Φταίνε τα λεπτά του πόδια».

«Μα προς τι η δίαιτα στα ογδόντα δύο;» λέει η Τζόις. «Τι θα σου κάνει μια λουκανικόπιτα; Θα σε σκοτώσει; Ε, μπες στην ουρά».

Η Λέσχη Φόνων της Πέμπτης έχει ολοκληρώσει την τελευταία της συνάντηση. Αυτή τη βδομάδα μελέτησαν την ανεπίλυτη υπόθεση ενός εφημεριδοπώλη απ' το Χέιστινγκς, που δολοφόνησε έναν διαρρήκτη με τόξο και βέλος. Είχε συλληφθεί, αλλά έπειτα ανακατεύτηκαν τα μέσα, και το κοινό αίσθημα ήταν πως ο άνθρωπος έπρεπε να έχει το δικαίωμα να προστατεύει το ίδιο του μαγαζί με τόξο και βέλος, για τον Θεό δηλαδή. Και αποφυλακίστηκε, καμαρωτός κι αγέρωχος.

Έναν μήνα και κάτι αργότερα, η αστυνομία ανακάλυψε ότι ο διαρρήκτης ήταν γκόμενος της κόρης του εφημεριδοπώλη, και ότι ο εφημεριδοπώλης είχε βαρύ ποινικό μητρώο σε ό,τι αφορούσε τις σοβαρές σωματικές βλάβες, αλλά σε εκείνη τη φάση όλοι είχαν πάει παρακάτω. Μιλάμε για το 1975, στο κάτω κάτω. Ούτε κλειστά κυκλώματα παρακολούθησης, ούτε και κανείς να ξεσηκώσει αντιδράσεις.

«Πιστεύετε ότι ένα σκυλί θα 'ταν άραγε καλή παρέα;» ρω-

τά η Τζόις. «Σκεφτόμουν είτε να πάρω σκυλί είτε να γραφτώ στο Instagram».

«Δε θα το συνιστούσα», λέει ο Ιμπραϊμ.

«Όχου, εσύ δε συνιστάς ποτέ τίποτα», λέει ο Ρον.

«Κατά κανόνα, ναι», συμφωνεί ο Ιμπραϊμ.

«Όχι μεγάλο σκυλί, φυσικά», λέει η Τζόις. «Δεν έχω την κατάλληλη ηλεκτρική για μεγάλο σκυλί».

Η Τζόις, ο Ρον, ο Ιμπραϊμ και η Ελίζαμπεθ απολαμβάνουν το μεσημεριανό τους στο εστιατόριο που βρίσκεται στο κέντρο του Οικισμού Ευγηρίας Κούπερς Τσέις. Στο τραπέζι τους έχουν ένα μπουκάλι κόκκινο κι ένα μπουκάλι λευκό κρασί. Κοντεύει δώδεκα παρά τέταρτο.

«Μην πάρεις μικρό σκυλί, ωστόσο, Τζόις», λέει ο Ρον. «Τα μικρά σκυλιά είναι σαν τους κοντούς άντρες: όλο θέλουν ν' αποδείξουν κάτι. Σκούζοντας, γαβγίζοντας τ' αμάξια».

Η Τζόις κατανεύει. «Άρα μεσαίου μεγέθους, ίσως; Ελίζαμπεθ;»

«Μμμ, ωραία ιδέα», λέει η Ελίζαμπεθ, αν και δεν πολυπροσέχει. Και πώς να προσέχει, έπειτα απ' το γράμμα που μόλις έλαβε;

Πιάνει τα βασικά της συζήτησης, εννοείται. Η Ελίζαμπεθ είναι πάντα σε εγρήγορση, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να πέσει στα χέρια σου. Έχει ακούσει ένα σωρό συζητήσεις με τα χρόνια. Μια ιδέα συνομιλίας σ' ένα μπαρ του Βερολίνου, έναν ακριτόμυθο Ρώσο ναύτη σε άδεια στην Τρίπολη. Στη δεδομένη περίπτωση, στο μεσημεριανό της Πέμπτης σ' ένα κοιμησικο γηροκομείο του Κεντ, φαίνεται ότι η Τζόις θέλει σκύλο, γίνεται κουβέντα περί μεγέθους, κι ο Ιμπραϊμ έχει επιφυλάξεις. Αλλά ο νους της είναι αλλού.

Το γράμμα τρύπωσε απ' τη χαραμάδα στο κάτω μέρος της πόρτας της Ελίζαμπεθ, σπρωγμένο από αθέατο χέρι.

Αγαπητή Ελίζαμπεθ,

Αναρωτιέμαι, με θυμάσαι; Ίσως όχι, αλλά, χωρίς να το κανχιέμαι, φαντάζομαι ότι μπορεί να με θυμάσαι.

Η ζωή έκανε πάλι τα μάγια της, κι ανακαλύπτω, πάνω στη μετακόμιση αυτή τη βδομάδα, πως είμαστε πλέον γείτονες. Τι φίλες έχω! Σίγουρα σκέφτεσαι ότι την σήμεραν ημέραν δέχονται κάθε λογής υπόκοσμο εδώ πέρα.

Ξέρω πως πάει καιρός απ' την τελευταία φορά που με είδες,

αλλά νομίζω ότι θα 'ταν θαυμάσιο να ανανεώναμε τη γνωριμία μας έπειτα από τόσα χρόνια.

Θα 'θελες να περάσεις απ' το 14 του Κτιρίου Ράσκιν για ένα ποτό; Να το εγκαινιάσουμε; Αν θέλεις, τι λες για τις 3:00 αύριο το απόγευμα; Δε χρειάζεται ν' απαντήσεις, θα σε περιμένω μ' ένα μπουκάλι κρασί μολαταύτα.

Θα 'ταν στ' αλήθεια υπέροχο να σε ξαναδώ. Έχουμε τόσα να πούμε. Κύλησε τρομερά πολύ νερό στ' αυλάκι, και τα τοιαύτα.

Ελπίζω ειλικρινά να με θυμάσαι, κι ελπίζω να σε δω αύριο.

Ο παλιός σου φίλος,
Μάρκος Καρμιάκλ

Έκτοτε, η Ελίζαμπεθ στοχάζεται το γράμμα.

Τελευταία φορά πρέπει να είδε τον Μάρκος Καρμιάκλ τέλη Νοέμβρη του 1981, μια ολοσκότεινη, παγερή νύχτα κοντά στη γέφυρα Λάμπεθ, με τον Τάμεση σε άμωπη και την ανάσα της να συννεφιάζει τον παγωμένο αέρα. Ήταν ολόκληρη ομάδα, ο καθένας με την ειδικότητά του, κι η Ελίζαμπεθ διηύθυνε την όλη επιχείρηση. Έφτασαν μ' ένα λευκό φορηγάκι, κακοπαθημένο απέξω, ιδιοκτησίας, εξ όψεως, «Τζ. Πρόκτερ – Τζάμα, Λούκια, Αναλαμβάνω πάσης φύσεως εργασίες», αλλά στο εσωτερικό στραφάλιζε, γεμάτο κουμπιά και οθόνες. Ένας νεαρός χωροφύλακας είχε αποκλείσει μια περιοχή στην όχθη, και το πεζοδρόμιο στην προβλήτα Άλμπερτ ήταν κλειστό.

Η Ελίζαμπεθ κι η ομάδα της κατέβηκαν κάτω πέτρινα σκαλιά, θανατηφόρα απ' τα βρύα που γλιστρούσαν. Η παλιόροια είχε αφήσει στο διάβα της ένα πτώμα, ανασηκωμένο, σχεδόν καθισμένο, στο κοντινότερο πέτρινο υποστύλωμα της γέφυρας. Όλα είχαν γίνει καταπώς έπρεπε, η Ελίζαμπεθ το 'χε φροντίσει. Ένα μέλος της ομάδας της είχε εξετάσει τον ρουχισμό κι είχε ψαχουλέψει στις τσέπες του χοντρού παλτού, μια κοπέλα απ' το Χάιγκεϊτ είχε βγάλει φωτογραφίες, κι ο γιατρός είχε καταγράψει την ώρα θανάτου. Ήταν προφανές ότι ο άντρας είχε πηδήξει στον Τάμεση αρκετά πιο πάνω, ή τον είχαν σπρώξει. Αυτό θα το έκρινε ο ιατροδικαστής. Όλα θα δακτυλογραφούνταν από κάποιον σε μια αναφορά, κι η Ελίζαμπεθ απλώς θα πρόσθετε τα αρχικά της στο κάτω μέρος της σελίδας. Συμμάζεμένα και τακτικά.

Η επιστροφή, η αναρρίχηση στα γλιστερά σκαλοπάτια με το πτώμα σε στρατιωτικό φορείο, τους είχε πάρει κάμποση ώρα. Ο νεαρός χωροφύλακας, κατενθουσιασμένος που είχε κληθεί να βοηθήσει, είχε πέσει κι είχε σπάσει τον αστράγαλό του – μόνο αυτό τους έλειπε. Του εξήγησαν ότι δεν μπορούσαν να καλέσουν ασθενοφόρο προσώρας, κι εκείνος το πήρε σχετικά καλά. Έλαβε μια προαγωγή που δεν του άξιζε μερικούς μήνες αργότερα, οπότε δεν είχε γίνει ζημιά σε βάθος χρόνου.

Η μικρή της μονάδα έφτασε με τα πολλά στην προβλήτα, και το πτώμα φορτώθηκε στο άσπρο φορηγάκι. «Αναλαμβάνω πάσης φύσεως εργασίες».

Η ομάδα σκόρπισε, εκτός απ' την Ελίζαμπεθ και τον γιατρό, που έμειναν στο φορηγάκι με το πτώμα, καθ' οδόν προς ένα νεκροτομείο του Χάμσαϊρ. Δεν είχε συνεργαστεί ξανά με τον συγκεκριμένο γιατρό –φαρδιές πλάτες, κοκκινομούρης, μαύρο μουστάκι που 'χε αρχίσει να γκριζάρει–, αλλά είχε το ενδιαφέρον του. Ήταν το είδος του άντρα που σου μένει στη μνήμη. Είχαν συζητήσει για ευθανασία και για κρίκετ, ώσπου ο γιατρός αποκοιμήθηκε.

Ο Ιμπραϊμ λέει κάτι δίνοντας έμφαση με το κρασοπότηρό του. «Δυστυχώς, θα σε συμβούλευα ν' αποφύγεις τον σκύλο εν γένει, Τζόις – μικρό, μεσαίο ή μεγαλόσωμο. Σ' αυτή τη φάση της ζωής σου».

«Όχι, να τα μας», λέει ο Ρον.

«Ένα μεσαίου μεγέθους σκυλί», λέει ο Ιμπραϊμ, «ένα τεριέ, φερπειν, ή ένα Τζακ Ράσελ, θα είχε προσδόκιμο επιβίωσης περί τα δεκατέσσερα χρόνια».

«Ποιος το λέει αυτό;» ρωτά ο Ρον.

«Ο Όμιλος Καταφυγίων Σκύλων το λέει, Ρον, σε περίπτωση που θες να το συζητήσεις μαζί τους. Θα 'θελες να το συζητήσεις μαζί τους;»

«Όχι, σε εμπιστεύομαι».

«Τώρα, Τζόις», εξακολουθεί ο Ιμπραϊμ, «είσαι εβδομήντα επτά ετών;»

Η Τζόις γνέφει καταφατικά. «Του χρόνου κλείνω τα εβδομήντα οχτώ».

«Ε, νομίζω ότι είναι αυτονόητο, έτσι;» συμφωνεί ο Ιμπραϊμ. «Επομένως, στα εβδομήντα επτά, πρέπει να λάβουμε υπόψη και το δικό σου προσδόκιμο επιβίωσης».

«Αχ, ναι!» λέει η Τζόις. «Πεθαίνω γι' αυτά. Μια φορά, στην προ-

κυμαία, μου 'χαν ρίξει τα ταρό. Η τύπισσα μου 'χε πει ότι με περίμεναν λεφτά».

«Συγκεκριμένα, πρέπει να εξετάσουμε τις πιθανότητες το προσδόκιμο επιβίωσης σου να υπερβεί το προσδόκιμο ενός μεσαίου μέγθους σκύλου».

«Μου φαίνεται μυστήριο που δεν παντρεύτηκες ποτέ, παλιόφιλε», λέει ο Ρον στον Ιμπραϊμ και παίρνει το μπουκάλι το λευκό απ' τη σαμπανιέρα στο τραπέζι. «Μ' αυτή τη γλώσσα που στάζει μέλι. Ποιος θέλει κρασάκι;»

«Ευχαριστώ, Ρον», λέει η Τζόις. «Γέμισέ το ως απάνω, να μην μπαίνεις στον κόπο να ξαναγεμίζεις».

Ο Ιμπραϊμ εξακολουθεί. «Μια γυναίκα εβδομήντα επτά ετών έχει πενήντα ένα τοις εκατό πιθανότητες να ζήσει άλλα δεκαπέντε χρόνια».

«Πολύ ευχάριστο αυτό», λέει η Τζόις. «Δε μου 'ρθανε λεφτά, παρεμπιπτόντως».

«Οπότε, αν έπαιρνες τώρα σκυλί, Τζόις, θα ζούσες περισσότερο απ' αυτό; Ίδού η απορία».

«Εγώ θα ζούσα περισσότερο από τον σκύλο, για να τον κάνω να σκάσει», λέει ο Ρον. «Θα καθόμασταν αντικριστά στο δωμάτιο, θα καρφώναμε ο ένας τον άλλο στα μάτια βλοσυρά, και για να δούμε ποιος θα τα τινάξει πρώτος! Εγώ όχι. Είναι όπως τότε, στη διαπραγμάτευση με την British Leyland, το '78. Τη στιγμή που ένας από δαύτους πήγε πρώτος τουαλέτα, ήξερα ότι τους είχαμε στο χέρι». Ο Ρον κατεβάζει κι άλλο κρασί. «Ποτέ δεν πας πρώτος στην τουαλέτα. Το δένεις κόμπο εν ανάγκη».

«Η αλήθεια, Τζόις», λέει ο Ιμπραϊμ, «είναι ότι μπορεί να ζήσεις περισσότερο, και μπορεί και όχι. Πενήντα ένα τοις εκατό. Είναι σαν να το ρίχνεις κορόνα γράμματα, και δε θεωρώ ότι αξίζει να το διακινδυνεύσεις. Δεν πρέπει ποτέ να πεθαίνεις πριν απ' το σκυλί σου».

«Κι αυτό είναι κάποιο παλιό αιγυπτιακό ρητό, ή παλιό ψυχιατρικό ρητό;» ρωτά η Τζόις. «Ή κάτι που σου κατέβηκε μόλις τώρα;»

Ο Ιμπραϊμ γέρνει πάλι το ποτήρι προς το μέρος της Τζόις, ένδειξη πως έρχεται κι άλλη σοφία. «Πρέπει να πεθαίνεις πριν απ' τα παιδιά σου, φυσικά, διότι τους έχεις διδάξει πώς να ζουν χωρίς εσένα. Αλλά όχι το σκυλί σου. Στο σκυλί σου διδάσκεις μόνο να ζει μαζί σου».

«Βασικά, μου έδωσες στ' αλήθεια κάμποση τροφή για σκέψη,

Ιμπραϊμ· ευχαριστώ», λέει η Τζόις. «Λίγο άκαρδη, ίσως. Εσύ τι λες, Ελιζαμπεθ;»

Η Ελιζαμπεθ ακούει, μα ο νους της βρίσκεται ακόμη στο φορτηγάκι που τρέχει, με το πτώμα και τον μουστακαλή γιατρό. Δεν ήταν η μόνη τέτοια περίπτωση στη σταδιοδρομία της Ελιζαμπεθ, μα ήταν αρκετά ασυνήθιστη ώστε να 'ναι αξιομνημόνευτη – οποιοσδήποτε γνώριζε τον Μάρκους Καρμιάικλ θα το 'ξερε.

«Κορόιδεψε το σύστημα του Ιμπραϊμ», λέει η Ελιζαμπεθ. «Πάρε ένα σκυλί που είναι ήδη γέρικο».

Και να τος πάλι ο Καρμιάικλ, χρόνια αργότερα. Και τι γυρεύει; Φιλική κουβέντα; Τρυφερές αναθυμήσεις μπροστά στο τζάκι; Ποιος ξέρει;

Ένα νέο μέλος του προσωπικού τούς φέρνει τον λογαριασμό. Τη λένε Πόπι κι έχει μια μαργαρίτα ταπούάζ στον πήχη. Η Πόπι δουλεύει στο εστιατόριο εδώ και δυο βδομάδες σχεδόν, και μέχρι στιγμής οι εντυπώσεις δεν είναι καλές.

«Μας έφερες τον λογαριασμό του δώδεκα, Πόπι», λέει ο Ρον.

Η Πόπι κατανεύει. «Α, ναι, αυτό... τι χαζή που είμαι... ποιο είναι το τραπέζι σας;»

«Το δεκαπέντε», λέει ο Ρον. «Φαίνεται απ' το μεγάλο δεκαπέντε που είναι γραμμένο πάνω στο κερί».

«Σόρι», λέει η Πόπι. «Φταίει απλώς ότι πρέπει να θυμάσαι το φαϊ, και να το φέρνεις, κι ύστερα τα νούμερα. Θα πάρω το κολάι κάποια στιγμή». Και γυρίζει στην κουζίνα.

«Έχει εξαιρετικές προθέσεις», λέει ο Ιμπραϊμ. «Αλλά δεν της ταιριάζει διόλου αυτός ο ρόλος».

«Θαυμάσια νύχια, ωστόσο», λέει η Τζόις. «Αψεγάδιαστα. Δεν είναι όντως αψεγάδιαστα, Ελιζαμπεθ;»

Η Ελιζαμπεθ γνέφει. «Αψεγάδιαστα». Δεν είναι το μόνο που 'χει προσέξει στην Πόπι, η οποία φαίνεται να έσκασε μύτη απ' το πουθενά, με τα νύχια και την ανικανότητά της. Αλλά έχει άλλα πράγματα στο μυαλό της τώρα, και το μυστήριο της Πόπι μπορεί να περιμένει μια άλλη μέρα.

Διατρέχει το γράμμα ξανά στη σκέψη της. *Αναρωτιέμαι, με θυμάσαι; Κύλησε τρομερά πολύ νερό στ' αυλάκι...*

Αν θυμόταν η Ελιζαμπεθ τον Μάρκους Καρμιάικλ; Τι γελοία ερώτηση. Είχε βρει το άψυχο σώμα του Μάρκους Καρμιάικλ γερμένο

πάνω σε μια γέφυρα του Τάμεση, σε φάση άμπωτης. Είχε βοηθήσει στο κουβάλημα της εν λόγω σορού σε εκείνα τα ολισθηρά πέτρινα σκαλοπάτια μες στη μαύρη νύχτα. Είχε καθίσει ένα δυο μέτρα απ' το πτώμα του στο άσπρο φορηγάκι που διαλαλούσε τον καθαρισμό τζαμιών. Είχε ενημερώσει για τον θάνατό του τη νεαρή του σύζυγο, κι είχε σταθεί δίπλα στον τάφο στην κηδεία του, ως αρμόζουσα ένδειξη σεβασμού.

Οπότε, ναι, η Ελίζαμπεθ θυμάται τον Μάρκουσ Καρμάικλ πολύ καλά. Ήρθε η ώρα να γυρίσει στο δωμάτιο, ωστόσο. Όλα τα πράγματα με τη σειρά τους.

Η Ελίζαμπεθ απλώνει το χέρι να πάρει το λευκό. «Ιμπραϊμ, δεν προέχουν πάντα σε όλα οι αριθμοί. Ρον, θα πέθαινες πολύ πριν από το σκυλί, το προσδόκιμο επιβίωσης των αντρών είναι πολύ χαμηλότερο απ' των γυναικών, και ξέρεις τι λέει ο παθολόγος σου για το ζάχαρό σου. Κι εσύ, Τζόις – ξέρουμε κι οι δύο ότι το 'χεις ήδη πάρει απόφαση. Θα πάρεις ένα σκυλί από καταφύγιο. Κάθεται κάπου αυτή τη στιγμή, ολομόναχο και με μεγάλα μάτια, και σε περιμένει. Θα είσαι ανίσχυρη, κι επιπλέον θα σπάμε πλάκα όλοι μας, οπότε ας πάψουμε ακόμα και να το συζητάμε».

Αποστολή εξετελέσθη.

«Και για το Instagram τι λες;» ρωτά η Τζόις.

«Δεν ξέρω καν τι είναι, οπότε ελεύθερα», λέει η Ελίζαμπεθ και τελειώνει το κρασί της.

Πρόσκληση από νεκρό; Τώρα που το σκέφτεται, θα τη δεχτεί.

«Βλέπαμε το *Antiques Roadshow* τις προάλλες», λέει ο επιθεωρητής Κρις Χάντσον, χτυπώντας τα δάχτυλα στο τιμόνι. «Και βγαίνει μια τύπισσα, κι έχει κάτι μαστάρια, κι η μαμά σου σκύβει και μου λέει—»

Η αστυφύλακας Ντόνα Ντε Φρέιτας κοπανάει το κεφάλι της στο ταμπλό. «Επιθεωρητά, σε ικετεύω. Ειλικρινά, σε ικετεύω. Σταμάτα να μιλάς για τη μαμά μου, έστω για ένα δεκάλεπτο».

Ο Κρις Χάντσον υποτίθεται πως είναι ο μέντοράς της και προ-λειαιίνει το μονοπάτι της προς το τμήμα ανθρωποκτονιών, αλλά δε θα πήγαινε το μυαλό σου αν έβλεπες τη σχεδόν ολοκληρωτική απουσία σεβασμού στη μεταξύ τους συμπεριφορά, ή τη φιλία τους, που 'χε ανθίσει απ' τη στιγμή που πρωτοσυναντήθηκαν.

Η Ντόνα πρόσφατα σύστησε τον Κρις, το αφεντικό της, στην Πατρίς, τη μαμά της. Θεώρησε ότι μπορεί να τα πήγαιναν καλά οι δυο τους. Όπως αποδείχτηκε, τα πηγαίνουν μια ιδέα υπερβολικά καλά για τα γούστα της.

Οι ολονύχτιες παρακολουθήσεις με τον Κρις Χάντσον είχαν πλάκα, παλιά. Έτρωγαν πατατάκια, έλυναν κουίζ, κουτσομπούλευαν τον καινούργιο υπαστυφύλακα που 'χε μόλις πιάσει δουλειά στο Φερχάιβεν κι είχε στείλει κατά λάθος μια φωτογραφία του πέους του σ' έναν ντόπιο μαγαζάτορα που ζητούσε συμβουλές για σιδεριές ασφαλείας.

Γελούσαν, έτρωγαν, έβαζαν τον κόσμο σε τάξη.

Τώρα όμως; Καθισμένη στο Ford Focus του Κρις ένα φθινοπωρινό σούρουπο, ενώ παρακολουθεί με προσήλωση την Κόνι Τζόν-

σον να κλειδώνει το γκαράζ; Τώρα ο Κρις έχει ένα τάπερ με ελιές, στικ καρότου και χούμους. Το τάπερ το αγόρασε η μαμά της, το χούμους το έφτιαξε η μαμά της και τα καρότα κόπηκαν σε στικ απ' τη μαμά της. Όταν η Ντόνα του πρότεινε να πάρει μια KitKat, εκείνος την κοιτάξε και είπε: «Τζάμπα θερμίδες».

Η Κόνι Τζόνσον ήταν το φιλικό τους ντόπιο βαποράκι. Βασικά, η Κόνι τώρα τελευταία ήταν περισσότερο ναρκέμπορος *χοντρικής*. Οι δύο αδελφοί Αντόνιο απ' το Σεντ Λέοναρντς έλεγχαν το τοπικό ναρκεμπόριο για μερικά χρόνια, αλλά είχαν εξαφανιστεί πέρσι, και η Κόνι Τζόνσον είχε καλύψει το κενό. Το ερώτημα κατά πόσο ήταν μόνο έμπορος ναρκωτικών χοντρικής ή και δολοφόνος παρέμενε αναπάντητο, μα, όπως και να 'χε, γι' αυτό περνούσαν τη βδομάδα τους καθισμένοι σε ένα Ford Focus, με τα κιάλια στραμμένα σε ένα γκαράζ του Φερχέιβεν.

Ο Κρις έχει χάσει λίγο βάρος, έχει κουρευτεί ωραία και τώρα φοράει ένα ζευγάρι αθλητικά, κατάλληλα για την ηλικία του – όλα όσα του είχε πει να κάνει η Ντόνα. Χρησιμοποίησε κάθε κόλπο που διέθετε για να τον ενθαρρύνει, να τον πείσει, να τον καλοπιάσει, ώστε να αρχίσει να φροντίζει τον εαυτό του. Μα, όπως αποδείχτηκε, εξαρχής, το μόνο ουσιαστικό κίνητρο που χρειαζόταν εκείνος για να αλλάξει ήταν το σεξ με τη μαμά της. Πρέπει να προσέχεις τρομερά τι εύχεσαι.

Η Ντόνα βουλιάζει στο κάθισμα και φουσκώνει τα μάγουλα. Θα σκότωνε για μια KitKat.

«Καλά, δίκιο έχεις», λέει ο Κρις. «Λοιπόν, βλέπω κάτι, με του ματιού την άκρη, κι αρχίζει από Π».

Η Ντόνα κοιτά απ' το παράθυρο. Πέρα, στο βάθος, βλέπει τη σειρά από κλειδωμένα γκαράζ, ένα απ' τα οποία ανήκει στην Κόνι Τζόνσον, τη νέα νονά της ντρογκας του Φερχέιβεν. Νονά, μήπως; Πέρα απ' τα γκαράζ, η θάλασσα. Η Μάγχη, μαύρη σαν μελάνι, με το φεγγαρόφωτο να φωτίζει ήρεμα κύματα. Έχει ένα φως στον ορίζοντα, πέρα στ' ανοιχτά.

«Πλεούμενο;» λέει η Ντόνα.

«Τσου», λέει ο Κρις, κουνώντας το κεφάλι.

Η Ντόνα τεντώνεται και κοιτάζει πάλι τη σειρά των γκαράζ. Μια μορφή με κουκούλα, καβάλα σ' ένα ποδήλατο BMX, πλησιάζει το γκαράζ της Κόνι και χτυπάει την πόρτα. Ακούνε το αχνό μεταλλικό μπουμπουνητό ακόμα και στην κορυφή του λόφου.

«Πιτσιρικάς σε ποδήλατο;» λέει η Ντόνα.

«Τσου», λέει ο Κρις.

Η Ντόνα παρατηρεί την πόρτα να ανοίγει και τον νεαρό να μπαίνει μέσα. Όλη μέρα, κάθε μέρα, συμβαίνει αυτό ακριβώς. Ντελιβεράδες μπεινοβγαίνουν. Φεύγουν φορτωμένοι με κόκα, έκστασι και χασίς, κι επιστρέφουν με μετρητά. Δε σταματά ποτέ. Η Ντόνα ξέρει ότι θα μπορούσαν να κάνουν έφοδο στο γκαράζ εδώ και τώρα και να βρουν μια ωραία μπάτσα ναρκωτικών, έναν βαριεστημένο ενδιάμεσο σε ένα τραπέζι κι έναν πιτσιρικά σε ποδήλατο. Ωστόσο, αντ' αυτού, η ομάδα περιμένει την κατάλληλη στιγμή, φωτογραφίζοντας όποιον μπεινοβγαίνει, ακολουθώντας τους όπου πηγαίνουν, προσπαθώντας να αποκτήσουν μια πλήρη εικόνα των επιχειρήσεων της Κόνι Τζόνσον. Συλλέγοντας αρκετά αποδεικτικά στοιχεία ώστε να γκρεμίσουν το όλο οικοδόμημα διαμιάς. Με λίγη τύχη, θα κάνουν μερικές εφόδους τα χαράματα. Με λίγη ακόμα τύχη, μπορεί να έχουν στη διάθεσή τους μια ομάδα για ενίσχυση, εξοπλισμένη με πολιορκητικούς κριούς πεπεισμένου αέρος, για να σπάσουν μερικές πόρτες, κι ένα απ' τα μέλη της ομάδας αυτής μπορεί και να μην έχει γκόμενα.

«Περίεργο πανωφόρι;» λέει η Ντόνα, βλέποντας μια γυναίκα να προχωρά στον δρόμο προς το πάρκινγκ.

«Τσου», λέει ο Κρις.

Το μεγάλο έπαθλο ήταν η ίδια η Κόνι Τζόνσον. Γι' αυτό βρισκόταν εκεί ο Κρις κι εκείνη. Είχε δολοφονήσει η Κόνι τους δύο αντιπάλους ατιμώρητα;

Καμιά φορά, ανάμεσα στα πιτσιρικάκια με τα ποδήλατα, αντίκριζαν πιο γνώριμα πρόσωπα. Ηγετικές μορφές του ναρκεμπορίου του Φερχίβεν. Κάθε όνομα καταγραφόταν. Εάν η Κόνι είχε δολοφονήσει τους αδελφούς Αντόνιο, δεν το 'χε κάνει μόνη της. Χαζή δεν ήταν. Αργά ή γρήγορα, μάλιστα, θα πρόσεχε πως την παρακολουθούσαν. Τότε τα πράγματα θα γίνονταν λιγότερο κραυγαλέα, ο εντοπισμός πιο δύσκολος. Οπότε μάζευαν και συνδύαζαν αποδείξεις, όσο ήταν ακόμη εφικτό.

Η Ντόνα αναπηδά καθώς μια γροθιά χτυπάει το τζάμι της. Γυρίζει και βλέπει τη γυναίκα με το κίτρινο πανωφόρι που περπατούσε στον δρόμο. Ένα γελαστό πρόσωπο εμφανίζεται στο παράθυρο, και η γυναίκα κρατά δυο καφέδες. Η Ντόνα προσέχει τα πυκνά ξανθά

μαλλιά και το πασαλειμμένο κόκκινο κραγιόν. Ανοίγει το παράθυρο με το χερούλι.

Η γυναίκα σκύβει, έπειτα χαμογελάει. «Βασικά, δεν έχουμε συστηθεί, αλλά πρέπει να 'στε η Ντόνα κι ο Κρις. Σας έφερα καφέδες απ' το γκαράζ».

Τους προσφέρει τα χάριτινα κύπελλα, η Ντόνα κι ο Κρις κοιτάζονται και τα παίρνουν.

«Λέγομαι Κόνι Τζόνσον, αλλά νομίζω ότι το ξέρετε», λέει η γυναίκα. Πασπατεύει τις τσέπες του μπουφάν της. «Έφερα και λουκανικόπιτες – θα θέλατε καμιά;»

«Όχι, ευχαριστώ», λέει ο Κρις.

«Ναι, παρακαλώ», λέει η Ντόνα.

Η Κόνι δίνει στην Ντόνα μια λουκανικόπιτα σε μια χαρτοσακούλα. «Δυστυχώς δεν πήρα τίποτα για την αστυνομικό που κρύβεται πίσω απ' τους σκουπιδοτενεκέδες και τραβάει όλες τις φωτογραφίες».

«Έτσι κι αλλιώς είναι βίγκαν», λέει η Ντόνα. «Απ' το Μπράιτον».

«Τέλος πάντων, ήθελα απλώς να συστηθώ», λέει η Κόνι. «Μπορείτε να με συλλάβετε ελεύθερα, όποτε θέλετε».

«Θα σε συλλάβουμε», λέει ο Κρις.

«Τι σκιά φοράς;» ρωτά η Κόνι την Ντόνα.

«Pat McGrath, Gold Standard», λέει η Ντόνα.

«Πληθωρική», λέει η Κόνι. «Τέλος πάντων, οι δουλειές τέλος για σήμερα, αν θέλετε να γυρίσετε σπίτι. Και δεν έχετε δει τίποτα το τελευταίο δεκαπενθήμερο που δεν επέλεξα εγώ να δείτε».

Ο Κρις ρουφάει τον καφέ του. «Αλήθεια, στο γκαράζ τον έφτιαξες; Είναι εξαιρετικός».

«Πήρανε μια καινούργια μηχανή», λέει η Κόνι. Χώνει το χέρι σε μια εσωτερική τσέπη, βγάζει έναν φάκελο και τον δίνει στην Ντόνα. «Αυτές μπορείς να τις κρατήσεις. Είναι δικές σου φωτογραφίες, και φωτογραφίες όλων των άλλων αστυνομικών που βάλανε να σέρονονται εδώ γύρω. Δεν παίζετε μόνοι σας μπάλα. Πάω στοίχημα ότι δεν είδατε κανέναν να τις βγάζει, ε; Μερικοί σας ακολούθησαν μέχρι το σπίτι. Σε έβγαλαν μια ωραία τις προάλλες, Ντόνα, που 'χες βγει ραντεβού. Μπορείς να βρεις και καλύτερο, κατά τη γνώμη μου».

«Μά'στα», λέει η Ντόνα.

«Πρέπει να πηγαίνω, αλλά χάρηκα που επιτέλους τα είπαμε διά

ζώσης. Είχα φαγωθεί να γνωριστούμε». Η Κόνι τους στέλνει ένα φιλί. «Μη χανόμαστε».

Η Κόνι ισιώνει το σώμα της και απομακρύνεται απ' το Ford Focus. Πίσω τους εμφανίζεται ένα Range Rover. Η πόρτα του συνοδηγού είναι ανοιχτή και η Κόνι μπαίνει και ξεμακραίνει.

«Μάλιστα», λέει ο Κρις.

«Μάλιστα», συμφωνεί η Ντόνα. «Και τώρα τι;»

Ο Κρις ανασηκώνει τους ώμους.

«Φοβερό σχέδιο, αφεντικό», λέει η Ντόνα. «Τι είδες με την άκρη του ματιού; Που άρχιζε από Π;»

Ο Κρις γυρίζει το κλειδί στη μηχανή και φοράει ζώνη. «Ήταν το πανέμορφο πρόσωπο της μητέρας σου. Το βλέπω κάθε που κλείνω τα μάτια».

«Οχ, Χριστέ μου», λέει η Ντόνα. «Θα ζητήσω μετάθεση».

«Καλή ιδέα», λέει ο Κρις. «Όχι προτού μαντρώσουμε την Κόνι Τζόνσον, ωστόσο, έτσι;»

Έξυπνο, τρυφερό και πολύ αστείο.
Το τέλειο αντίδοτο στη σκοτεινιά της εποχής μας.

DAILY EXPRESS

Ο Ρίτσαρντ Όσμαν εκτινάχθηκε στην αφρόκρεμα
της αστυνομικής λογοτεχνίας με μόνο δύο μυθιστορήματα...
Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ είναι σκέτη απόλαυση.

THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

ΜΙΑ ΕΤΕΡΟΚΛΗΤΗ ΠΑΡΕΑ.
ΑΚΟΜΑ ΕΝΑΣ ΣΟΚΑΡΙΣΤΙΚΟΣ
ΦΟΝΟΣ.

Καλώς ήρθατε στη Λέσχη
ΦΟΝΩΝ
της
Πέμπτης.

Γεμάτο χιούμορ
και τρυφερότητα.
Το λάτρεψα.

HARLAN COBEN, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Ο Όσμαν τα κατάφερε
ξανά. Αλλά αυτή τη φορά
ακόμα καλύτερα.

PHILIPPA PERRY, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εξόχως διασκεδαστικό.

THE GUARDIAN

Ένα διασκεδαστικό μυστήριο, βουτηγμένο
στην παράδοση της Άγκαθα Κρίστι.

ARAMINTA HALL, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26419